

Spørgsmaalet, om det er muligt at tilveiebringe en Olfkat, siger: Det have vi ikke slet ikke udtalt os om, det have vi ikke kunnet undersøge, det maa vi forbeholde os; altsaa, vi forbeholde os vor Frihed og sige blot „nye Beskatningslove“. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at efter Alt, hvad der foreligger, er det Spørgsmaal, hvorledes Dækning skal tilveiebringes, stillet fuldstændig frit, og det er jo heller ikke saa underligt, at man ikke just vil binde sig til at give Dækning ved Hjælp af en Brændevins- og Olfkat, thi vi maa huske paa, at det er en gammel Tanke, at Nedgangen i Toldindtægter skulde dækkes paa en anden Maade, nemlig ved en Formue- og Indtægtskat. Det er jo den oprindelige Tanke, at Toldindtægterne skulde gaa ned, og saa skulde denne Nedgang dækkes ved en Formue- og Indtægtskat, saaledes som der foreleden blev forelagt os et Exemplar af, og saa skulde den eventuelle Størelse af Indkomstskatteprocenten fastsættes ved de aarlige Finantslove. Det er jo en gammel Tanke. Ganske vist, i det Udkast, der blev forelagt i 1880—81, havde man erklæret at kunne gaa med til en Brændevins- og Olfkat, men der er forsaavidt Intet til Ginder for, at man nu igjen optager den gamle Tanke, ialtsald som Mulighed, og for saavidt altsaa forbeholder sig fuld Frihed i Henseende til Dækningsmaaden. Naar det derfor nu er udtalt i det andet Thing under Forhandlingen, at det Spørgsmaal, som ved Overjendelsen af dette Lovforslag henvendes til Landssthinget, er, om det vil modtage en Toldlov, hvorved der uden Dækning gives Nedsættelser til et Beløb, som svarer til Krigsstatens Beløb — det staar Sp. 2695 — maa jeg for mit Vedkommende fastholde, at det Spørgsmaal er høist ufuldstændig stillet. Naar man virkelig vil formulere det, maa der gives det en langt større Fylde, et langt større Omfang. Jeg vil nu for det Første gjøre opmærksom paa, at foruden det finantsielle Hensyn er der et andet, nemlig det økonomiske, Bestyttelseshensynet. Det synes ganske at være sat tilside, ladet ude af Betragtning ved denne Formulering af Spørgsmaalet. Jeg maa for mit Vedkommende fastholde, at jeg tror, dette Thing vil stille dette økonomiske Spørgsmaal, som altsaa er begrundet i Hensynet til Handel og Industri, ved Siden af det finantsielle Hensyn. Jeg kan ingenlunde gaa ind paa saaledes ganske at lade det ude af Betragtning. Og hvad dernæst det finantsielle Spørgsmaal angaar, er der for det Første spurgt os, om vi altsaa ville gaa med til at modtage en Toldlov, hvorved der uden Dækning

efterlades et Beløb, som svarer til Krigsstatens Beløb. Det kommer jo nu an paa, hvorledes dette Spørgsmaal er at forstaa. Er det at forstaa som et Ultimatum, der rettes til os, saaledes at det hedder: „Enten det, eller vi ville slet ikke indlade os paa Noget, vi ville slet ikke forhandle om Sagen!“ saa turde det jo have sin Banffelighed; det kunde være et Spørgsmaal, om vi overhovedet skulde svare paa et Spørgsmaal, rettet til os i den Form. Det vil jeg ikke indlade mig nærmere paa, thi jeg antager, at det ikke kan være Meningen. For det Første stemmer det jo ikke med den Forhandlingspolitik, som bør finde Sted hos os ifølge den forfatningsmæssige Orden, at man siger: Alt eller Intet. Vi maa jo forhandle, vi maa søge at komme til Enighed. Og dertil kommer, at bortset fra dette politiske Hensyn er det jo ogsaa givet, at Fordringen, saaledes som den foreligger, er i og for sig saa lidet uangribelig, at det heller ikke af den Grund paa nogen Maade forekommer mig at kunne være Meningen, at den skulde være et Ultimatum. Jeg skal ikke henvise til videre end f. Ex. dertil, at jeg ikke kan forstaa, hvorfor Koesjufferafgiften skal tages med og ligeledes Krigsstaten paa Brændevin her, hvor der er Tale om Nedgang i Toldafgifterne. Jeg gaar altsaa ud fra, at Meningen med Spørgsmaalet kun er: Ville De betragte en saadan Fordring som saa urimelig, at De ville gjøre det Samme, som De gjorde i 1875, at negte Overgang til 2den Behandling, naar Forslaget kommer med et saadant Indhold, eller ville De anerkjende det som et Forhandlingsgrundlag, som vi naturligtvis saa kunne gaa ind paa at forhandle videre? Og saa skal jeg dertil kun sige, at vi have jo i vor Udvalgsbetænkning sagt, at vi vilde helst have en Toldlov saaledes, at der ikke finder nogen Nedgang i Indtægterne Sted, men forsaavidt det skulde vise sig umuligt at faae den saaledes, at man fik fuld Kompensation, forbeholder ethvert af Udvalgets Medlemmer sig i saa Henseende sin Stilling. Altsaa, Muligheden for en Forhandling om Nedgang i Indtægterne er ikke paa nogen Maade paa Forhaand udelukket fra dette Things Side, men Spørgsmaalet, om man vil gaa dertil, og hvor langt man i saa Henseende vil gaa, er Noget, med Hensyn til hvilket hvert enkelt Medlem har forbeholdt sig sin personlige Stilling, saaledes at der ikke foreligger nogen endelig bindende Udtalelse derfor. Men saa siger jo Mindretallet, det ærede 7de Medlem for København (Broberg), at nu kunde det være paatide, at vi søgte at komme til Enighed om, paa hvilke